

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JEŽÍŠI, DŮVĚRUJI TI!

*„Slibuji, že duše, která bude
tento obraz uctívat, nezahyne.
Slibuji také už zde na zemi
vítězství nad nepřáteli
a obzvlášť v hodině smrti.
Já sám ji budu bránit jako
svou slávu.“*

/Deníček 48/

1

2. ROČNÍK
2007

Drazí přátelé,

rádi Vám předáváme další číslo Apoštola Božího milosrdenství, ve kterém se chceme zamyslet nad obrazem Ježíše v nás. Proto jsme také požádali několik lidí, kteří se ve svém životě snaží tento obraz kreslit, aby nám prozradili, jak to dělají, co jim v tom pomáhá a co brání.

Zveme také Vás, abyste se společně s námi vydali na cestu přemýšlení o tom, jak v sobě objevovat obraz Ježíše, jak tomu obrazu přizpůsobovat svůj život a jak ten obraz pak předávat dál.

Doufáme, že toto číslo Vás povzbudí k důvěře Bohu a pomůže Vám objevit v sobě prvky Božího obrazu, který je určitě v každém z nás.

Dovolte, abych Vám jménem celé redakce popřál, abyste v tomto roce s pomocí Boží milosti, kterou Bůh nešetří na nikom, objevili opravdovou radost a pokoj ve svém srdci, pramenící z přesvědčení, že On nejen přichází mezi nás, aby byl s námi, jak nám to slíbil, ale že se dokonce snaží najít místo v nás. Bůh se ze všech sil snaží ve mně zabydlet...

Přejeme Vám i sobě, abychom tento rok všichni našli v sobě odvahu říkat Bohu „ano“, ať už budeme prožívat chvíle radostné či smutné. Ať v nás tato odvaha vzrůstá a zabydlí se, abychom se pro ostatní stali Božím obrazem a pro sebe našli to všechno, co nám tak často v každodenním životě chybí...

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává:

Společnost katolického
apoštolátu – pallotini SAC

Vychází čtyřikrát do roka.

Adresa redakce:

Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
P.O.Box 22

tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531

fax: 326 910 551, e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo Jiří Paďour:

Obraz Ježíše v nás 3

Na odhalené tváři nás všech 5

Rozhovor s biskupem Karlem Herbstem 7

Jsmo stvořeni k Božímu obrazu 9

Pokřivené obrazy 12

Obraz nebo karikatura? 13

Jak kreslit obraz Ježíšův v nás 17

Ze života sestry Faustyny 18

Korunka k Božímu milosrdenství 22

Poslání a spiritualita s. Faustyny 23

Na apoštolských cestách 26

Svátek Božího milosrdenství
ve Staré Boleslavi a Fulneku 29

Literatura • informace 30

Informace 31

JIŘÍ PAĎOUR, BISKUP ČESKOBUDĚJOVICKÝ

OBRAZ JEŽÍŠE V NÁS

Úkolem Církve je být obrazem Kristova světla v každém období dějin. Má nechat zazářit jeho tváři i generacím nového tisíciletí. Naše svědectví by však bylo nesnesitelně ubohé, pokud bychom nebyli prvními, kdo kontemplují Kristovu tvář. Náš pohled musí být upřený na Krista (NMI 16).

Kontemplace Kristovy tváře se musí inspirovat v první řadě tím, co o něm říká Písmo svaté. Neznalost Písma je neznalost Krista. Zůstaňme pevně zakotveni v Písmu svatém a otevřeme se působení Ducha svatého, jenž je původcem oněch textů, a svědectví apoštolů, kteří se setkali s živým Kristem, viděli ho na vlastní oči, slyšeli ho na vlastní uši a dotýkali se ho vlastními rukama (1Ján 1,1). Jejich prostřednictvím k nám přichází vidění víry podložené přesným historickým svědectvím. Je to svědectví pravdivé a důvěryhodné (NMI 17).

Ve věřících vzniká Kristova podoba vírou. Utváří se ve vnitřním člověku povoláním ke svobodě milosti, když je tichý a má pokorné srdce.

Kristova podoba vzniká v tom, kdo se připodobňuje Kristu. A Kristu se připodobňuje ten, kdo k Němu přilne duchovní láskou. Tak se napodobování Krista stává tím, čím je sám Kristus, pokud je to vůbec možné (sv. Augustin). Svatý Jan: „Kdo tvrdí, že zůstává v Kristu, má se sám chovat, jak se choval On.“ Svatý Pavel: „To smýšlení mějte v sobě, které bylo v Kristu Ježíši.“

Jen víra může proniknout tajemství Ježíšovy tváře. K Ježíšovi nelze dojít jinak, než cestou víry. Na to odkazuje sám Pán Ježíš u Cesareje Filipovy. Je nutná milost zjevení přicházející od Otce (Mt16,17). K plné kontemplaci Pánovy tváře nemůžeme dojít vlastními silami, ale musíme se nechat vést milostí. Pouze zkušenost ztišení a modlitby otevře vhodný horizont, v němž se může rozvinout a dozrát opravdové, odpovídající a autentické poznání tajemství: „Viděli jsme Jeho slávu, slávu jakou má od Otce – Syn, plný milosti a pravdy.“ Uvědomujeme si omezenost našich pojmů a našich slov. Nahlížíme do hlubin tajemství. Voláme s žalmistou: „Hospodine, hledám tvou tvář“ (Ž27,8). V Ježíšovi nám Bůh ukázal svou jasnou tvář (Ž67,3).

Také v modlitbě růžence se vydáváme do školy Mariiny, v níž jsme přivedeni ke kontemplaci krásy Kristovy tváře a zakoušení hlubin jeho lásky (Rosarium B.M.V.).

„My všichni s neodkrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně a tak se přetvořujeme stále víc a víc k zářivé podobě jakou má On. Působí to duch Páně“ (2Kor 3,18).

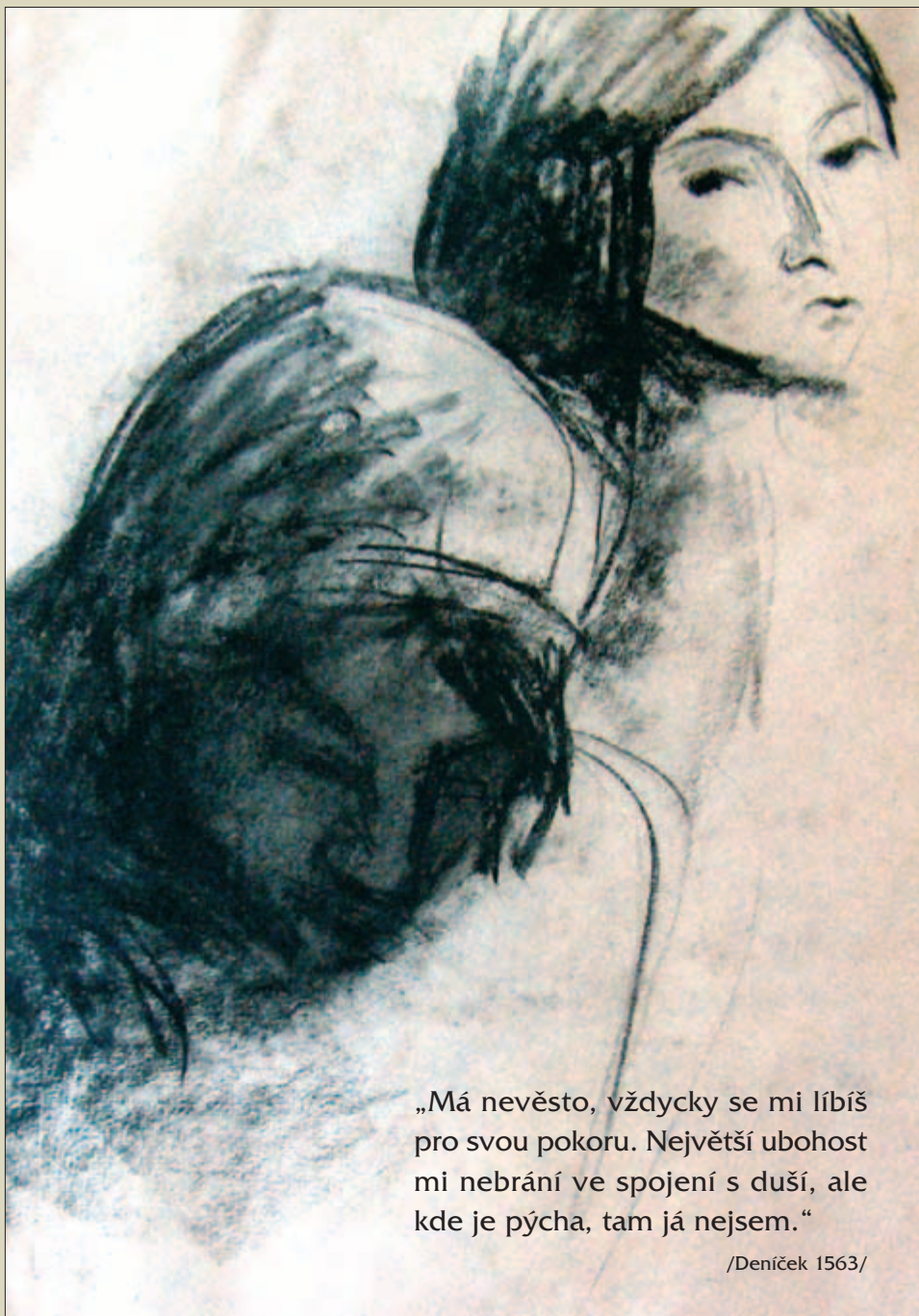
„Duchovní řeči duchovní věci poznáváme“ (1Kor2,13). Stále hlubší pronikání do tajemství života Vykupitele totiž působí, že všechno, co učinil a co je v liturgii zpřítomňováno, bude opravdově přijato a bude utvářet lidskou existenci (Rosarium B.M.V. 13). Především střed lidské osoby, to je srdce.

Nejsvětější srdce Ježíšovo, střede všech srdcí.

Nejsvětější srdce Ježíšovo, v němž jsou skryty všechny poklady a vědění.

Duch svatý, Maria, Církev a liturgie nás bude starostlivě vychovávat a formovat, dokud nebudeme „dotvoření“ do Kristovy podoby (Gal 4,19).

„Má nevěsto, vždycky se mi líbíš
pro svou pokoru. Největší ubohost
mi nebrání ve spojení s duší, ale
kde je pýcha, tam já nejsem.“

/Deníček 1563/

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

NA ODHALENÉ TVÁŘI NÁS VŠECH SE ZRCADLÍ SLAVNÁ ZÁŘ JEŽÍŠE

Umělecké obrazy Ježíše jsou mnohé a různé – některé vkusné, jiné „mistrovské“, jiné opět kýčovitě. Ale daleko „výmluvnější“ obraz Ježíšův je ten... který ukazuješ ty. Lépe řečeno – ten, který nosíš právě ty. V sobě a pro druhé. Jak objevit tento obraz v nás? To nám prozradí teologicky bohatý text o proměnění Páně podle verze Lukáše (9,28b-36). Tento text nejprve trochu rozebereme, pak se pokusíme o aplikaci.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Žádný jiný evangelní text (z událostí před Velikonocemi) se tomuto úryvku nepodobá. Vždyť celá Ježíšova služba je zahalená jakousi rouškou – a jen v tomto případě se rouška odhaluje a něco z Kristovy slávy vyznačuje přímo před očima učedníků. Tato sláva má posílit učedníky tváří v tvář nastávajícímu utrpení Mistra

a má legitimovat Krista jako Mesiáše a Syna Božího, a to navzdory pohoršlivému proroctví o jeho smrti. Proměnění je předzvěstí vzkříšení, a tak ukazuje (a dává předem zakoušet) cíl našeho života: Velikonoce, proměna celého člověka.

Podnětné a zajímavé je to, že k proměnění Ježíše dochází při modlitbě: v modlitbě Ježíš ukazuje svou prozářenou tvář, v modlitbě je věřící „proměňován“ v „syna světla“. Ježíš se proměnil: sloveso „proměnit se“ je také v Řím 12,2 a 2 Kor 3,18 („Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně“ – tato pasáž je rozvedením a výkladem Ex 34): toto druhé místo je snad narážkou na příběh o proměnění. Jak si jej představit? Na pomoc nám přichází následující věta: jeho šaty byly bílé jako světlo (srv. bělost andělských rouch – Mt 28,3). Učedníci vidí Krista jako nikdy předtím. To, co vidí, jim určitě připomíná vyprávění o Mojžíšovi na Sinaji (srv. Ex 24). Je zjevné, že se učedníci dostávají do přímého kontaktu se slávou Boží přítomnosti.

APLIKACE

„Můžeme se ještě změnit?“ Možná že tuto skeptickou otázku jsme si za svůj život položili mnohokrát. Mnohé pokusy „o obrácení“ ztroskotaly (či skončily s malým „efektem“), a tak je pochopitelné určité vystrízlivění a rezignace. A taková rozčarující zkušenost není ani tak minusem, jako spíš plusem. Z několika důvodů. Poznali jsme, že opravdu nemáme na to, abychom „se obrátili“. Pokud z toho vyrostlo naše vědomí pokory (ale ne sebe-pohrdání či „definitivní prohry“!), pak je to jediné dobře. A už to bylo „velkým plodem“ neúspěšných pokusů o změnu. Z takového stupínku jsme třeba mohli pokročit výš: my na to nemáme, a proto „o to víc“ potřebujeme Boha. Jasně, tuto teoretickou poučku známe velmi dobře („bez milosti se neobejdu“): avšak něco jiného je teoretická znalost, něco jiného je znalost existenciální, na vlastní kůži prožítá a za svou přijatá. Asi každý člověk potřebuje projít zkušeností toho pubertáckého „já na to mám“, „zvládnou to sám“ (čili – zvládnou „obrácení“, sebezápory, půsty), aby po opakovaném narážení na zavřené dveře „dostal rozum“ a pochopil: „Tudy ne, přátelé“. Takové poznání nemá vést k depresi, „že to nejde“ (a že volání k obrácení je prázdnou agitací), ale „že to jde i jinak“.

Evangelní text o proměnění Páně obsahuje velmi prosté poselství: „Zastav se na chvíli, neobírej se pořád sám sebou, nedívej se na ty svoje asketické činy (nezdary, nemožné vlastnosti či hříchy). Dívej se na Krista. Představ si ho na hoře, jak je proměněný, prozářený, prostoupený světlem. Jednoduše nech spočinout svůj zrak na Kristu (jako bys na něm nechal své oči).“ Jak dalece se asi Kristus odevzdal Otci, že

jím byl nakonec tak prostoupen? Jak velký prostor (a svobodu) Kristus poskytl svému Otci, že ho mohl tak proměnit?

Na proměněném Kristu září především umění odevzdanosti. On se zcela odevzdává Otci (a kráčí i po nepříjemné cestě utrpení, „ztrapnění“ před druhými a ztráty všeho), a proto zakouší, jak se mu Otec odevzdává a pro-měňuje. Kristus se totiž nez-měnil, ale pro-měnil: zakusil něco hlubšího než pouhou z-měnu, totiž vnitřní a celostnou proměnu, zasahující do morku kostí – protože až tam pustil svého Otce. Až na tělo, pod kůži. Do svého nejhlubšího soukromí.

A tak odpověď na otázku „můžeme se ještě změnit?“ nezní „ano“, ale „nejen změnit, ale dokonce proměnit“. Naše četné pokusy o obrácení byly doposud možná zaměřené na pouhou změnu (vnějšího chování, „překonání zlozvyku“), okrášlení fasády našeho vnějšího života (abychom vypadali dobře před sebou? před druhými?). V evangeliu však nejde o změnu, ale o proměnu – do morku kostí. A to bude možné tehdy, když pustíme Otce pod kůži. A tak může dojít k tomu zázraku, že na odhalené tváři nás všech se bude zrcadlit slavná zář Ježíše – na tváři odhalené, bez masky, bez příkras. Odhalené před Bohem, odhalené a vydané jemu.

CO NÁM POMÁHÁ TVOŘIT OBRAZ JEŽÍŠE V SOBĚ?

ROZHOVOR S BISKUPEM
KARLEM HERBSTEM

❖ Všichni jsme stvořeni k obrazu Božímu, jak se dá říct, jsme „nositeli“ Boha v sobě. Často však sami v sobě tento „Boží obraz“ nějak necítíme. Proč si myslíte, že tomu tak je, a jak bychom se k tomuto obrazu Boha v sobě měli dostat?

Objevit Boží obraz v sobě může být komplikované. Domnívám se, že snazší a vyzkoušené je hledat Boha v bratru, kterému máme podle svých možností sloužit. Náš Pán nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil. Proto také říká: „Cokoli jste jednomu z mých nejmenších učinili, mně jste učinili.“ Jistě platí, že Boha pravdivě hledáme vždy, když se modlíme, nasloučáme jeho hlasu a necháme se vést. Díky tomu se mu přibližujeme. Před Boží tváří

jsme malí a nepatrní, modlitba nás však pozvedá, stáváme se Božími dětmi. Tím se v nás nepozorovaně vytváří Boží obraz, děje se to ale mimoděk, není to cílem.

❖ Máme se připodobňovat ke Kristu a kreslit obraz Ježíše v sobě. Co, otče biskupe, v tom pomáhá vám?

Svatý Pavel řekl: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ Těžko v sobě nakreslíme Kristův obraz, když budeme zaměřeni sami na sebe a budeme sloužit sami sobě. Máme-li před očima příklad svatých, Jana Boska, Matky Terezy a jiných, můžeme doložit, že se nezaměřili na budování Kristova obrazu v sobě, spíš na věrné následování našeho Pána a službu druhým podle jeho příkladu. Stane-li se náš život službou, dostaví se

Obraz Božího Milosrdenství od Slendzinského

výsledek. Nevědomky se pak staneme nositeli Kristova obrazu v nás. Bude platit, že „podle toho poznají, že jste moji učedníci. Budete mít k sobě lásku navzájem.“

❖ **Okamžik, ve kterém člověk nachází v sobě to, co je Boží, je pro něj rozhodující. Rodí to radost v srdci. Vzpomínáte si, Otče biskupe, na takový jedinečný okamžik ve vašem životě, když jste cítil, že je ve vašem srdci Bůh, který vás miluje?**

Ve chvíli, kdy jsem se rozhodl následovat našeho Pána a zasvětit mu svůj život, pocítil jsem velmi intenzivně Boží blízkost. V mém srdci byl Bůh, nedalo se o tom pochybovat. Jeden strýc mne varoval, že stát se knězem je převeliká oběť. Mně ale bylo do zpěvu a působilo mi to velkou radost. Podobné radosti přináší i život v komunitě. Chcete-li druhým nabízet ze své strany co jen je možné, pocítíte, že vás to naplňuje, že to má smysl.

❖ **Všichni se snažíme obraz Ježíše nějak kreslit ve svém životě. Někdy se nám to povede lépe, někdy hůře... Co byste chtěl jako povzbuzení odkázat čtenářům „Apoštola“?**

Čtenářům Apoštola nemohu odkázat nic menšího, než slova našeho Pána, který řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává život za své bratry.“ Nebo také „Kde jsem já, tam bude i můj služebník.“ To je dostatečný program na celý život. Touto cestou Pán Ježíš šel, tuto cestu nám prošlapal a na tuto cestu nás zve. „Kdo chce za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a pak pojď a následuj mě.“ Cesta následování není snadná, je naopak náročná, ale nádherná zároveň.

**Děkuji za rozhovor.
Wojciech Zubkiewicz ■**

JSME STVOŘENI K BOŽÍMU OBRAZU

Jednou se základních forem úcty k Božímu milosrdenství je úcta prokazovaná obrazu milosrdného Ježíše. Proč je tak důležité modlit se právě před tímto obrazem? Proč si náš Spasitel přál, aby tento obraz vůbec vznikl? Nestačí se pomodlit před nějakým jiným obrazem? Jistěže ano. Zbožná modlitba v usebrání je Bohu vždy milá, i když se člověk modlí třeba v tramvaji nebo v lese (ačkoliv je to obtížné), a nejen v kostele nebo před obrazem Krista, Panny Marie nebo nějaké světice. Proč tedy tento zvláštní obraz a jeho velký význam? Nemají náhodou pravdu třeba svědkové Jehovovi, když nám vytýkají modlářství? To určitě ne.

Uctíváme totiž toho, koho obraz znázorňuje, nikoliv samotný obraz (nebo sochu). Už Druhý nikaiský koncil v roce 787 to tak řešil, když učil o správné úctě k obrazům a jejím smyslu a významu pro křesťana. Obraz nebo socha jsou přece jen pomůckou v soustředění, v upoutání pozornosti na Krista, k němuž se modlíme, nebo na světce, kterého přímluvy se dovoláváme.

Nejlepší je vysvětlit to na příkladu: S jakou něžností, radostí a občas i smutkem a steskem se podívají na fotografii svých blízkých lidí, kteří jsou daleko od rodiny a vlasti. Ať je to voják ve válce, studentka v dalekém městě, emigrant hledající zaměstnání v zahraničí – všichni tyto lidé považují fotografii rodiny a přátel za největší poklad. Pohled na tento obraz jim pomáhá překonat čas a prostor a aspoň na několik okamžiků se v myš-

lenkách přenést zpátky do rodinného domova. Podobně je to s obrazem Krista milosrdného. Když se modlíme před ním, uvědomujeme si, jak velkou lásku cítí Bůh vůči nám, lidem, jak Bůh miluje mě, slabého a hříšného člověka. Jizvy na rukou a nohou Ježíše jsou připomínkou jeho krutého utrpení, které podstoupil kvůli nám, lidem, kvůli mně. Ježíš na obraze kráčí k nám všem, mně vstříc, očekává nás. A je to připomínka toho, že po smrti se s Ním máme setkat v domově Otce.

To ještě není celá symbolika obrazu. Jsou totiž obrazy, které člověka nutí ještě k jinému druhu zamyšlení. Pomůžeme si zase přirovnáním. Když se manželé podívají na svatební foto, nebo se kněz dívá na fotografii ze své primiční mše svaté, kromě hezkých vzpomínek na minulost a šťastné zážitky může se v srdci člověka zrodit otázka: co z toho, co jsem v den, kdy byla pořízena tato fotografie, slíbil a chtěl udělat, jsem skutečně provedl? Tehdy byly záměry a plány do budoucna, ale co z toho bylo skutečně provedeno? Neochabla odhodlanost, nadšení, láska a nezauly jejich místo rutina, zvyk, vlažnost, sobectví? Proto modlitební zastavení před obrazem milosrdného Ježíše může být pro křesťana příležitostí ke zpytování svědomí. Vzpomínka na bezmezný Boží milosrdenství, na ohromnou cenu, jakou za naši spásu zaplatil Kristus, povzbuzuje věřícího člověka k zamyšlení, jak on svým životem na tuto Boží lásku a milosrdenství odpovídá.

Jak nás poučuje kniha Genesis, Bůh nás stvořil jako svůj obraz a podobenství (srov. Gen 1,26n). To znamená přede-

Michelangelo Buonarroti – *Pieta*

vším, že člověk je bytostí nejen pozemskou, hmotnou, tělesnou, jako jsou ostatní tvorové, ale i bytostí mající duši povolanou k nesmrtelnosti, k věčnému životu, a proto podobnou Bohu. V tom se však toto podobenství nevyčerpává. Podle Božího záměru má člověk ve svém jednání napodobovat Stvořitele. Má jednat ušlechtilé, spravedlivě, milosrdně, má šířit kolem sebe radost a dobro.

Je velmi významné, že každý rok se o druhé postní neděli čte příběh o Kristově proměnění (letos to bylo v cyklu „C“ podle sv. Lukáše, srov. Lk 9,28–36). Je zajímavé, že na počátku období, které je věnované rozjímaní o Kristově utrpení, v jehož středu je jeho umučený obličej pohlížející na nás z nesčetných pašijových obrazů a zastavení křížové cesty, je do mešních čtení zařazen text vypravující o tom, jak učedníci spatřili božskou slávu Krista. Pravý Bůh se stal opravdovým člověkem, ponížil se, sám sebe se zřekl (srov. Flp 2,5nn). Událost na hoře proměnění nás poučuje o něčem velmi důležitém. Bůh se stal člověkem, ale v pozemském životě se vzdal používání své všemohoucnosti ve svůj prospěch. Jeho božství a všemohoucnost se projevovaly jen ve prospěch jiných, ve prospěch nemocných a posedlých lidí, kterým přinášel pomoc. Kristus si nepřipravoval pohodlný život pomocí zázraků (právě k tomu ho chtěl svést ďábel na poušti, srov. Mt 4,1–11), naopak vzal na sebe kříž a utrpení, aby nás spasil. Zároveň k nám směřuje svou výzvu: „Následuj mě.“ Jako se v životě Ježíše z Nazareta projevila Boží láska a milosrdenství, tak se má také projevovat skrze naše skutky.

Jednou se kdosi zeptal sochaře Michelangela Buonarroti (1475–1564), jak

dělá své nádherné sochy, jak je plánuje, jaké náčrty používá. Geniální umělec měl prý říct: „Já v tom kamenu už sochu vidím, ona už tam je. Já jen odstraňuji zbytečné kusy kamene, aby ji mohl spatřit svět.“ Když se rodí člověk, není nějakou úplně čistou tabulí, ale má už nějaké geneticky podmíněné schopnosti, náklonnosti, nadání. Zdaleka ne všechny jsou dobré. Už velmi malé dítě projevuje agresivitu, když mu druhé dítě vezme hračku. Naším životním úkolem je, abychom se prostřednictvím Boží milosti a naší práce snažili co nejlépe napodobovat Krista. Bůh má pro nás připraven plán, on ví, „vidí“, jak má člověk vypadat, jakého stupně dokonalosti má dosáhnout. On chce ukázat světu krásu naší duše, která se projevuje ve skutečích člověka. A pak, podobně jako sochař, Bůh pomocí různých (občas bolestných) událostí formuje člověka, vede ho, pomáhá mu se vyvíjet. Jenomže člověk není kámen, a proto s námi Bůh nezachází jako s mrtvou hmotou. On si přeje a žádá po nás spolupráci. To je náš úkol. Díky Božímu zjevení víme, k čemu jsme povoláni, víme, že jsme Boží děti, známe naši důstojnost. Víme, že jsme stvořeni k Božímu obrazu, že ten obraz v nás je, ale často je zahalen špínou hříchů, zlovyků, sobectví. Tak jako sochař precizními a velmi četnými ranami kladiva a dláta odstraňuje přebytečnou hmotu, aby vznikla hezká plastika, tak i člověk pomocí dlouhého a namáhavého úsilí, vedeného moudře a s pomocí Boží milosti, má odstraňovat své špatné vlastnosti, aby z jeho skutků byl viditelný obraz Krista, který v nás je. I k tomu nás vybízí rozjímaní před obrazem Ježíše milosrdného.

MARIE SVATOŠOVÁ:

NĚCO NAD NÁMI MUSÍ BÝT

POKŘIVENÉ OBRAZY

Kdykoliv se setkám s člověkem, který teprve v závěru života objeví a uzná, že nikoliv něco, ale Někdo nad námi je, mám velkou radost a zároveň mi je líto, že na to přišel až teď. Oč mohl být jeho předchozí život bohatší, radostnější, plnější a šťastnější, kdyby se s Bohem setkal dřív. Kdo za to může? Kde se stala chyba? Z Bible, která místy hovoří symbolickou řečí, víme, že si nás Bůh stvořil pro sebe jako své obrazy. Chce, abychom se mu co nejvíce podobali. Nikdo nemůže tělesněma očima spatřit Boha samého, ale Boží obraz může vidět každý. Nikoliv v galerii, ale v lidech kolem sebe. Předpokladem je, že těmi věrnými a nepokřivenými obrazy Božími skutečně jsou. Tady může být problém. Kdybychom se jimi snažili být alespoň my křesťané, nemělo by tolik lidí kolem nás problém pochopit, že nad námi je ne něco, ale Někdo. Jestliže se za celý život se žádným ryzím obrazem Božím nesetkali, čím je to vina? Jejich? Moje?

Jak si vysvětlit, že se prvotní církev před dvěma tisíciletími rychle rozrůstala a křesťanství se do okolního pohanského světa tak neuvěřitelně šířilo? Nebylo to právě tím, že první křesťané těmi ryzími obrazy Božími skutečně byli? Z Bible o nich víme, že zůstávali pevně spojeni s Kristem, jako větve s kmenem. A plody

tomu odpovídaly. Byly jimi láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání. První křesťané jimi byli tak nápadní, že je nikdo nemohl přehlédnout, a tak přitažliví, že to nikoho nenechalo netečným. Dnes už se takové věci ve světě nedějí? Ale dějí. Možná ne za našimi humny, ale o kus dál ano. Svědčí o tom například misionáři ze zemí třetího světa, kde se v 21. století křesťanství šíří stejně mohutně, jako kdy si ze své kolébky.

Prvořadým úkolem křesťanů je hlásat Ježíšovu radostnou zprávu, evangelium. Sám Bůh si je vyvolil jako své vyslance a posílá je k druhým lidem. To je úžasné poslání a zároveň velká zodpovědnost. Nemá to nic společného s propagací nebo agitací. Jen je třeba přijaté Boží slovo žít a každodenním životem zviditelňovat. Pouze tak poneseme stejné ovoce, jaké nesli první křesťané. Ještě jednou si je vyjmenujme, protože je to mimořádně důležité – láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání. Naše moralizování nikoho neosloví, spíše pohorší. Možná se jednou budeme divit, až se dozvíme, že naše nedůslednost a hříšnost byla častější příčinou ateismu v našem okolí, než komunistická výchova ve školách, na kterou tu mizérii rádi svádíme.

Naštěstí ne všechny Boží obrazy jsou pokřivené nebo pošpiněné tak moc, aby byly úplně nečitelné. O jednom příkladně krásném mluvil nedávno náš pan farář v kázání. Ten příběh se skutečně udál. Mahátma Gándhí v patnácti letech cosi ukradl. Aby to napravil, sebral doma zlatý šperk, prodal ho a první krádež nahradil. Když si to uvědomil, chtěl se přiznat otci, ale hanbou nebyl schopen ani ústa otevřít. Rozhodl se napsat to na papír. Když tatínkovi lístek podával, celý se třásl. Otec si text přečetl, na chvíli zavřel oči a pak řekl: „Už je to v pořádku, synu.“ A Gándhí dodává: „Od té doby jsem věděl, jak velikého mám otce.“ Dítě s takovou zkušeností pak už v životě nemá problém představit si Boha jako milujícího Otce a přilnout k němu.

Tato kapitola je z knihy Marie Svatošové „Něco nad námi musí být“, která vyšla v Karmelitánském nakladatelství v roce 2006

OBRAZ NEBO KARIKATURA?

Není to až tak dávno, co muslimský svět pobouřily karikatury Mohameda v evropském tisku a vyvolaly vlnu násilností. Následně se – kromě jiného – rozvinula diskuze nad vhodností a oprávněností takovýchto náboženských karikatur vůbec, jakož i nad přiměřeností reakcí věřících na ně.

Trochu mě překvapilo, že jsem se při té příležitosti příliš nesetkal s úvahami, které by celou věc reflektovaly z křesťanského pohledu na člověka jako na Boží obraz. Jinými slovy, chybělo mi zamyšlení nad tím, zda se někdy nestáváme spíše jeho karikaturami, než věrným zpodobněním. Využívám tedy tématu tohoto čísla

Apoštola Božího milosrdenství a dělím se o to, co se mi tehdy honilo hlavou a co jsem promýšlel i později.

PROČ NE KARIKATURA?

Zdá se mi užitečné začít zdánlivě banální a zbytečnou otázkou: Proč vlastně ne karikatura? Co je na ní negativního (je-li vůbec negativní!), za jakých okolností a proč?

Ottova encyklopedie obecných vědomostí nás poučuje, že karikatura je „obraz odchylný se od skutečnosti nadsazováním, přepínáním, upřílišňováním znaků charakteristických za tím účelem, aby znaky ty vytknuly se co nejúčinněji, ovšem jednostranně“. Je tedy zřejmé, že karikatura je *zkreslující obraz, jednostranně přehánějící určitou skutečnost*. To ostatně vyplývá už z italského slovesa caricare, od něhož je „karikatura“ odvozena a jež znamená „naložit, přetížít“.

Dokud jde o běžné, světské užití, dá se jistě najít i spousta důvodů, proč může být někdy karikatura užitečná. Vždyť se jí používá k tomu, aby se upozornilo na některé chyby, a tu a tam dokonce, aby se něco pochválilo. A jak se jistě shodneme, obojí společnost potřebuje.

Jenže v okamžiku, kdy jde o náboženské užití karikatury, zejména při zobrazování Boha, případně jeho proroků a svatých, se věc podstatně mění. Dá se tu přeháněním upozorňovat na chyby? Snad ano, ale pouze v našem vnímání Boha, ne u něj samotného! Dá se tu přeháněním něco chválit? Snad ano, otázkou však je, zda to bude správně pochope-no... Především je zde ale jeden zásadní argument proti: Boží obraz nemáme v sobě tak jasný, jako jsou tváře celebrit na obrazovkách a fotografiích, abychom si jej mohli lehkovážně deformovat karikaturami. Tím spíše, že my, kteří máme být tímto obrazem jedni druhým, jsme často sami karikaturou Boha!

K OBRAZU A PODOBĚ BOHA V KRISTU, NE KARIKATUROU

Základní výpovědi Starého zákona o člověku je, že byl stvořen k Božímu obrazu a jeho podobě (srov. Gn 1,27). To můžeme v souladu s tradicí církve chápat buďto tak, že jsme obrazem a k podobě máme dorůstat (východní pojetí), nebo že obrazem jsme zůstali i po hříchu, zatímco ztracenou podobu potřebujeme znovu získat (západní pojetí). Nový zákon s touto základní teologickou výpovědí o člověku nepolemizuje, naopak, konkretizuje ji vírou, že jsme Božím obrazem v Kristu (srov. Kol 1,15n.), přičemž

on je „originál“, my máme být „kopie“ (Origenes). Právě proto se ideálem křesťana stává spodobení s Kristem (srov. např. Řím 8,29), takže svatost může být z tohoto pohledu vyjádřena Pavlovým výrokem: „Už nežiji já, ale Kristus ve mně“ (Gal, 2,20).

Být proto Božím obrazem pro křesťana znamená, že se usiluje věrně připodobnit Kristu ve všem, aniž by vynechal kterýkoli z aspektů jeho pozemského života, jak nám je představují evangelia. My sice můžeme zdůraznit jeden rys více než jiný (to je podstatou existence různých spiritualit v církvi), ovšem ne na úkor jiného, to bychom upadli do karikatur! Tak jako při realistické malbě musejí jednotlivé tvary a proporce odpovídat objektivní skutečnosti, v autentickém duchovním životě musí být rovněž „všechno na svém místě“. Že to není snadné vždy poznat a už vůbec ne uskutečnit, je naší každodenní, mnohdy bolestnou zkušeností... Důležité ale je přinejmenším o tom vědět a na to dbát.

NEJEN TVÁRY, ALE I BARVY

Máme-li použité přirovnání domyslet do důsledku, nesmíme zapomenout na jedno: karikatury bývají buďto černobílé, nebo využívají úzkého spektra výrazných barev. Proč? Záměr je tentýž jako u tvarů a proporcí: jednostranně zdůraznit a přehnat, aby se upoutala pozornost.

Jsmo-li však jako křesťané povolání k tomu, abychom zobrazovali Boha, a nikoli jej karikovali, nesmíme být „černobílí“ nebo „křiklaví“. Tím nemám na mysli pouze a především způsob uvažování a názory, které zastáváme. Nejde mi prvořadě o rozumovou, intelektuální stránku věci.

Vladimír Čermák – „Malíř“ (uhel)

Barvami našeho obrazu (a tedy nás samotných!) jsou konkrétní životní hodnoty, jichž nabýváme a jež zastáváme. Jako děti jsme snad ještě vystačili s několika barvičkami typu „musíš-nesmíš“ nebo „dobré-zlé“. Čím víc však rosteme a duchovně zrajeme, tím se musí naše škála hodnot, ale i jejich správné uspořádání v rámci spektra, rozšiřovat, obohacovat a upřesňovat, aby se mohl obraz

jednoho krásného dne stát skutečně mistrovským dílem.

Nebo, chcete-li, vyjádřeno méně poeticky, zato blíže naší realitě: doba černobílých nebo uměle barevných televizorů je už dávno za námi! Žijeme v éře realistickey sugestivních domácích kin! Není to – převedeno na duchovní život – výzva jako hrom?

Pavel Vojtěch Kohut OCD ■

Vladimír Čermák – „Kalvárie“ (akvarel)

JAK KRESLIT OBRAZ JEŽÍŠŮV V NÁS

Známé latinské „Tabula rasa“ – prázdná tabule, vyjadřuje obsah lidské mysli po našem narození. Je nepopsaná, otevřená všemu, co do ní během roků přichází z našeho okolního světa. Postupem času se začíná zaplňovat informacemi o světě, a to nejen z oblasti technické nebo kulturní, ale také duchovní. Prameny, ze kterých čerpá v tomto směru, jsou dva: prostřednictvím sdělovaného slova a prostřednictvím osobní zkušenosti.

Z těchto důvodů má duchovní formace dítěte přicházet nikoli až po narození, ale již v těhotenství, kdy se matka a otec modlí nejen za dosud nenarozené dítě, ale také společně s ním k nebeskému Otci.

Po narození má být dítě ve svém psychosociálním vývoji vedeno cestou tzv. aktivní komunikace. To znamená, že rodiče mají s dítětem hovořit, učit ho odpovídat, poznávat nová slova, učit názvům věcí a současně od dítěte, jistě věku přiměřeně, žádat aktivní odpovědi, sdílení svých poznatků a pocitů. Zásadně špatná je forma pasivní komunikace, kde dítě jen sedí před televizní obrazovkou a nemá s kým komunikovat.

Právě v tomto období, tedy asi do šesti let věku dítěte, je prostor pro první a velmi důležité informace i z oblasti náboženského života. Rodiče nesmí být nároční, musí vše, co se této oblasti týká, podávat dítěti srozumitelnou formou a nesmí se domnívat, že výuka náboženství ve škole je záležitostí paní katechetky. Při výuce náboženství dostává dítě **informaci** a doma, v rodinném životě, dostává mimo to i duchovní **formaci**. A právě spojení informace a formace již v dětském věku vytváří v srdci dítěte obrazy. Obrazy rodičů, obrazy lidí kolem nich, obraz světa a také obraz Ježíše, P. Marie, svatých.

Nepochybně se podobá obrazů věkem mění. Po zkušenosti ze svatých obrázků,

knížních ilustrací Bible a jiných podnětů, které děti přijímají spíše pasivně, přichází období dospívání a s ním i aktivní tvorba obrazů mladého člověka v duchovní oblasti. Mladý člověk má už zkušenost s bolestí, a proto je schopen promítnout do svého nitra i obraz Ježíše na kříži, nejen onoho sladkého Ježíška z vánočních pohlednic.

Podobně je tomu i s obrazem P. Marie, kterou známe často, lépe řečeno především, z obrazů slavnostních. S korunkou na hlavě, krajkami kolem krku, růžemi okolo rámu. Ovšem ustaraná matka a upracovaná žena dnešní doby je schopna vidět Matku Boží i v obrazu jí podobném. A opravdu, P. Maria byla ve svém životě podobná více ženám trpícím a upracovaným, než ženám vycházejícím z kosmetických salonů.

Stejně tak i Ježíšův obraz v našem srdci se vyvíjí. Silný vliv na to mají čtyři faktory: **výchova, výuka, věk a životní zkušenosti**.

Jde ovšem o to, a především o to, aby to byl obraz v každém čase autentický, nezakreslený, živý a pro život smysluplný. Proto ke čtyřem výše uvedeným komponentám patří neodmyslitelně ještě dvě další: **aktivní duchovní život** a **vlastní formace prostřednictvím studia Písma svatého a kvalitní duchovní literatury**.

OBRAZ, NEBO OBRAZY?

Často je slyšet otázku: Který obraz milosrdného Ježíše je ten pravý? Který – dalo by se říct – má „schválení“ sestry Faustyny?

Otázka se zdá být oprávněná, když se klade takový důraz na význam tohoto obrazu (o tom přece mluví sám Pán Ježíš) a přitom různých verzí obrazu milosrdného Ježíše je v naší době na celém světě nespočetné množství.

Předtím, než se pokusíme na tuto otázku odpovědět, zkusme si zlehka načrtnout příčiny a historické okolnosti vzniku obrazu a připomenout, jaké jsou nejznámější a nejpoužívanější verze obrazu milosrdného Ježíše.

Hlavní myšlenka, která se stala inspirací pro namalování obrazu, je v Deníčku uvedená v jasném světle. Není divu, protože všechno, co bylo v životě sestry Faustyny důležité, je spojené s obrazem milosrdného Ježíše.

Tohle je nejdůležitější úryvek z Deníčku napsaný ve Vilně v roce 1934: „22. února 1931. Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdviženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. (...) Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s náním: Ježíši, důvěřuji

ZE ŽIVOTA SESTRY FAUSTYNY

Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě. Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne.“ (Dn 47–48)

Tato událost se odehrála v polském městě Plock. Zpovědník, kterému Faustyna o této události řekla, jí vysvětlil, že tady Pánu Ježíši jde o Jeho obraz v její duši. Sestra Faustyna na to vzpomíná: „Říká mi toto: Maluj Boží obraz ve své duši.“ (Dn 49)

Když ale odešla od zpovědnice, uslyšela slova: „Můj obraz je ve tvé duši,“ která pak byla doplněna vysvětlením, že to má být obraz „který namaluješ štětcem“. (Dn 49)

Pro mladou řádovou sestru po časných slibech (věčné sliby Faustyna složila až 1. května 1933) byla realizace takového úkolu velmi těžká. Spolusestry Faustyně příliš nerozuměly, nemohla také najít podporu u zpovědníků. Zároveň ji vnitřní hlas nabádal: „Věž, že zanedbáš-li věc namalování toho obrazu a celého díla milosrdenství, budeš v den soudu zodpovídat za veliký počet duší.“ (Dn 154) Teprve její krakovský zpovědník, otec Jozef Andrasz, jezuita, potěšil Faustynu slovy, že toto všechno nemusí být jen nepravdivá představa, ale možná, že sám Bůh „chce být uctíván právě skrze ten obraz, tedy je třeba se postarat o to malování“. (Dn 152)

Konkrétně jí v tom ale nepomohl. Opravdovou pomocí se pro Faustynu stal P. Michal Sopocko, zkušený v teologii a pastorační práci z oboru pedagogiky. Předtím, než Faustyna přijela do Vilny koncem května roku 1933, znala už tohoto kněze skrze „vnitřní vidění“ (srv. Dn 43, 53, 61). Věděla také, že tento kněz jí pomůže splnit Ježíšovu vůli.

PRVNÍ OBRAZ MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE MALÍŘE

E. KAZIMIROWSKIEGO (1934)

A skutečně, hned poté, co se páter Sopocko přesvědčil o úmyslech sestry Faustyny, okamžitě se začal starat o namalování obrazu. Našel malíře, Eugeniusze Kazimirowskiego, kterému sestra Faustyna 2. ledna roku 1934 osobně vysvětlila, jak má obraz vypadat.

Ze vzpomínek pátera Sopocka víme, že sestra Faustyna u něj během malování obrazu bývávala dost často. Obraz byl skončen v červnu roku 1934 a potom umístěn na chodbě kláštera sester Bernardinek, nacházejícího se u kostela sv. Michala ve Vilně, jehož rektorem byl páter Sopocko. V roce 1935 byl od 26. do 28. dubna poprvé vystaven k uctívání v Ostré Bramě ve Vilně a pak od roku 1937 byl se souhlasem zdejšího biskupa umístěn v kostele sv. Michala.

E. Kazimirowski

OBRAZ MALÍŘE S. BATOWSKIEGO (1942)

Malování obrazu objednala u tohoto malíře Kongregace sester Matky Božího milosrdenství, tj. řádu, ke kterému patřila sestra Faustyna. Obraz vznikl ve Lvově a pak byl umístěn v generálním domě Kongregace ve Varšavě. Během povstání za druhé světové války ale obraz při požáru kaple shořel. Protože se všem líbil, sestry objednaly u stejného malíře další obraz, který by měl být umístěn v kapli kláštera v krakovských Lagiewnikach.

OBRAZ MALÍŘE A. HYŁY (1943)

Mezitím se ale na klášter v Lagiewnikach obrátil malíř Adolf Hyła, který nabídl, že namaluje obraz milosrdného Ježíše jako dar za záchranu jeho rodiny během války. Z Lagiewnik obdržel kopii obrazu E. Kazimirowskiego a také texty

sestry Faustyny o tom, jak by měl obraz vypadat. Práce nad obrazem skončil v březnu roku 1943. Dne 7. března tohoto roku otec Andrasz tento obraz posvětil. V říjnu ale přišel do Lagiewnik sestrami objednaný obraz Batowskiego. Vznikl problém, který obraz by měl být tedy na tomto místě uctíván. Problém vyřešil tehdejší krakovský kardinál – kníže A. Sapieha (tentýž, který také vysvětil za kněze pozdějšího papeže Jana Pavla II.). Kardinál řekl, že se mu zdá vhodné, aby zde byl uctíván ten obraz, který nebyl objednán, ale je darem za záchranu, což byl obraz pana Hyły.

Všichni s tím souhlasili, nastal ale problém. Obraz pana Hyły nebylo možné

umístit do zdejšího kostela, protože byl příliš veliký. Z toho důvodu u něj sestry objednaly druhý obraz, který by svou velikostí odpovídal potřebám chrámu. 16. dubna roku 1944, kdy se poprvé v Lagiewnikach slavil svátek Božího milosrdenství, otec Andrasz tento obraz posvětil. První verze tohoto obrazu ukazovala Pána Ježíše na pozadí barevné louky a přírody. V roce 1954 malíř přemaloval pozadí obrazu na tmavé a pod nohy Pána Ježíše umístil dlažbu. Tento obraz se osvědčil mnohými milostmi a v krátké době byl známý na celém světě. Tak se splnilo přání Pána Ježíše, aby byl uctíván po celém světě. V současné době je to nejznámější znázornění milosrdného Ježíše. Obraz je možné vidět v krakovských Lagiewnikach.

OBRAZ L. ŚLENDZIŃSKIEGO (1954)

Tento obraz byl namalován podle instrukcí pátera Sopocka. Dne 5. října 1954 polská Biskupská konference schválila tento obraz k šíření a uctívání v celém Polsku. Po obrazu E. Kazimirowskiego, vzniklého podle instrukcí sestry Faustyny, je tento obraz nazýván druhým vzorem.

KTERÝ Z TĚCHTO OBRAZŮ JE TEN NEJVĚROHODNĚJŠÍ?

Abychom na to dali odpověď, vraťme se k prvnímu obrazu, který podle slov sv. Faustyny namaloval malíř E. Kazimirowski. Můžeme se dozvědět, že během jedné návštěvy si všimla, že obraz není tak krásný, jako je Ježíš, což ji velice zarmoutilo. Tento obraz se jí prostě nelíbil. Když se ale vrátila do kláštera, uslyšela slova, která mají obrovský význam a teologickou

hloubku: „Velikost tohoto obrazu nespočívá v kráse barev nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti.“ (Dn 313)

Tato slova je možné říct o všech sochách i obrazech, které se uctívají v kostelech: nejsou důležité barvy a štetce, ale jen osoba, nebo obsah, který je ukázán, a zároveň postoj a víra toho, který se na obraz dívá.

Tohle je odpověď na naši otázku, kterou nám všem sděluje samotný Pán Ježíš: nezáleží na tom, kterou kopii obrazu vidíme a uctíváme, spíše jde o to, jaký máme osobní postoj k tomu poselství, které nám obraz přináší, a k Tomu, který k nám s tímto poselstvím přichází.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš**, **Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

/Deníček 476/

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

■ ul. Śiostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952 ■ K rotundě 81/6
544 01 128 00 Praha 2
Dvůr Králové n/Labem

Věčný Otče, obětuji ti tělo
a krev, duši i božství tvého
nejmilejšího syna a našeho
Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa

Pro jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Věčný Otče, obětuji ti tělo
a krev, duši i božství tvého
nejmilejšího syna a našeho
Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa

POSILÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

OBRAZ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Klíčovou úlohu v kultu Božího milosrdenství má známý obraz Krista opatřený nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti.

Je to vskutku obraz mimořádný, těšící se obrovské popularitě po celém světě, a to nejen kvůli Kristovým příslibům, které se k němu pojí. Ona neobvyklost se váže především k samotnému vzniku obrazu, který byl iniciován samotným Ježíšem. To On během zjevení Faustyně sdělil, jak má obraz vypadat, a podle tohoto přesného přání malíř Adolf Hyła obraz namaloval. A tak mnohým poutníkům do krakovských Łagiewnik postava Ježíše s dvěma prameny vyvěrajícími ze srdce ukazuje živého Boha. Milosrdný Ježíš svým milostivým pohledem plným přijetí vede věřícího člověka k osobnímu a důvěrnému dialogu. K dialogu s Bohem, který vychází naproti lidské bídě a neštěstí, který žehná lidskému úsilí a je schopný posílit lidskou slabost. Vznik obrazu milosrdného Krista je, jak už bylo řečeno, spojený s viděním, které s. Faustyna měla dne 22. února 1931 během svého pobytu v klášteře Kongregace v Płocku: „Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdviženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. Mlčky jsem hleděla na Pána, má duše byla naplněna bázní, ale i velkou radostí. Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápi-

sem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě.“ (Dn 47).

Pro tento Kristův obraz jsou charakteristické dva paprsky symbolizující krev a vodu (srov. Dn 299). Ježíš vysvětluje: Tyto dva paprsky představují krev a vodu – světlý paprsek znázorňuje vodu, která duše ospravedlňuje; červený paprsek představuje krev, která je životem duší... Tyto dva paprsky vytryskly z nitra mého milosrdenství tehdy, když mé umírající srdce bylo na kříži otevřeno kopím. (Dn 299). Neoddělitelnou součástí obrazu je nápis: Ježíši, důvěřuji Ti. Vyjádřil to sám Kristus zřetelně už během prvního zjeve-

ní a také následně ve Vilniusu: „Ježíš mi připomněl,“ píše Faustyna, „že tato tři slova mají být viditelná.“ (Dn 327). V tomto případě se nejedná o počet slov, ale o jejich smysl, který je úzce propojený s obsahem obrazu. Ježíš rovněž vyjádřil své přání, aby Jeho pohled znázorněný na obraze byl stejný, jako Jeho pohled z kříže (srov. Dn 326).

Existují dvě vysvětlení tohoto přání: jedni usuzují, že se jedná o pohled, který má vyjadřovat milosrdenství. Podle jiných pak je třeba tato slova vnímat realisticky, to znamená, že zrak Ježíše na obraze má směřovat dolů.

Obraz vypadá tak, jak si přál Ježíš. Proto nejsou správné změny či úpravy, jako jsou opomíjení textu, zobrazování Ježíše s korunou na hlavě či se srdcem v místě poddhalení šatu nebo šíření obrazu pouze Ježíšova obličjeje spolu s textem.

Obsah obrazu zůstává pak propojený s liturgií druhé neděle velikonoční, kdy Církev slaví slavnost Božího milosrdenství. Tento den se čte Evangelium podle Jana (J20, 19–23) o zjevení se vzkříšeného Pána ve večeradle a o ustanovení svátosti smíření. Toto vše dovoluje vyvodit, že Kristus na obraze je Kristus zmrtvýchvstalý přinášející pokoj a odpuštění hříchů. Cenou za odpuštění jsou Kristova muka a smrt na kříži, jejichž stopy nese na svém těle. Paprsky znázorňující krev a vodu i rány po hřebech na dlaních a nohou ukazují spásitelné události Velkého pátku. Obraz Ježíše milosrdného tak připomíná a poukazuje na paschální tajemství, ono vrcholné zjevení Božího milosrdenství, a poukazuje také na bezbřehou lásku Boha k člověku. Na tuto lásku lze odpovídat pouze slovy: Ježíši, důvěřuji Ti.

Obraz je tak viditelnou syntézou základních prvků úcty k Božímu milosr-

denství. Poukazuje na to, jak je tajemství milosrdenství plně zjevené v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém. Poukazuje také na přirozený, lidský postoj a na lidskou odpověď na toto tajemství víry, a tím pádem na samotnou podstatu úcty a kultu, kterou je bezpodmínečná a bezbřehá důvěra k Bohu a z ní plynoucí povinnost milosrdného postoje vůči ostatním lidem. O důvěře zřetelně hovoří slova střelné modlitby, umístěné na obraze: Ježíši, důvěřuji Ti. Ona důvěra, kterou tak moc čeká Ježíš od svých věrných, je v základu postojem úplného odevzdání se Bohu, které svůj výraz nalézá v plnění Boží vůle, obsažené v přikázáních, stavovských povinnostech a vnuknutích Ducha svatého.

„Přeji si, aby mé milosrdenství poznal celý svět; nesmírné milosti toužím dávat duším, které důvěřují mému milosrdenství.“ (Dn 687) – řekl kdysi Ježíš s. Faustyně a vyzdvihl tak důvěru, která otevírá duši pro přijetí milostí, a dává tak Bohu možnost, aby působil tam, kde by bez tohoto pozvání nemohl člověka obdarovávat.

A tak výrazem Ježíšovy vůle je, že obraz Božího milosrdenství je znamením základní křesťanské povinnosti – lásky k bližním. Úkolem obrazu je, aby neustále prezentoval a připomínal požadavky Božího milosrdenství, protože ani nejsilnější víra nenásledovaná skutky nic nezmuže (srov. Dn 742).

Opravdová úcta k obrazu se proto zakládá na důvěřující modlitbě a na praktikování milosrdenství. K takto pojaté úctě připojuje Ježíš následující přísliby:

„(...) duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne.“ (Dn 48) – je to příslib věčné spásy.

„Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli.“ (Dn 48) – příslib vítězství

nad nepřáteli a dosažení pokroku na cestě křesťanské dokonalosti.

„(...) a obzvlášť v hodině její smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu.“ (Dn 48) – tímto Ježíš přislíbil milost šťastné smrti.

Ježíš k tomu řekl: Podávám lidem nádobu, se kterou mají přicházet pro milosti k pramenu milosrdenství (Dn 327). A proto spásné milosti a časná dobrodiní, které je možné vyprosit kvůli důvěře v Boží milosrdenství, obdrží prosící dříve a ve větším stupni, pokud jejich důvěra bude vyjádřena skrze úctu k tomuto obrazu (p. I. Rózycki). Je ovšem třeba pamatovat, že zmíněná úcta se nesmí chápat pouze vnějškově, ale že má v sobě spojovat vnitřní postoj důvěry a praxi milosrdenství vůči bližním.

Úloha obrazu je tak dvojí:

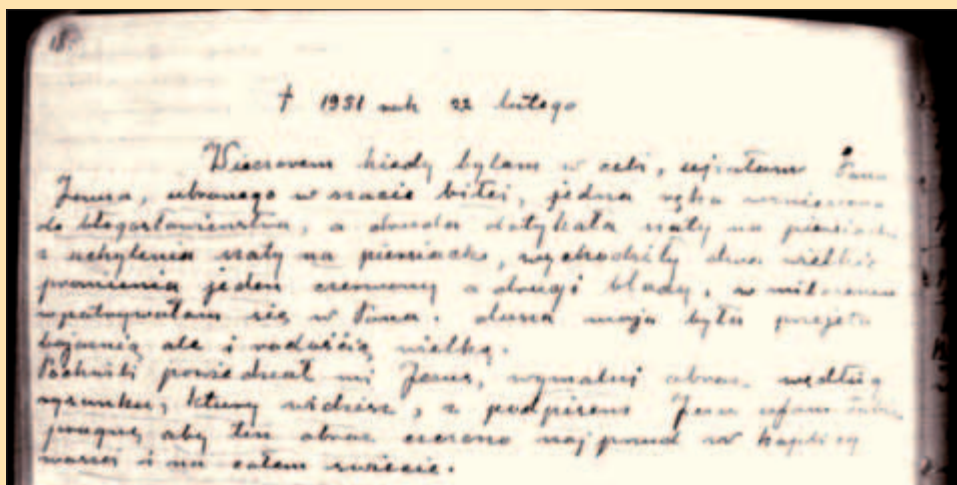
Pro Ježíše je obraz nástrojem, skrze který rozdává své milosti. Pro lidi je obraz milosrdného Ježíše nádobou, ze které čerpají milosti z pramene milosrdenství.

Obraz je znamením připomínajícím Ježíšovy požadavky důvěry a konání milosrdenství.

Chronologicky první obraz Božího milosrdenství byl v roce 1934 namalován Eugeniuszem Kazimirowskim ve Vilniusu. I když s. Faustyna osobně o obraze s umělcem hovořila, s výsledky nebyla spokojená a s bolestí se obrátila na Ježíše: „Kdo tě namaluje tak krásného, jak jsi?“ (Dn 313). Ve světě proslul však obraz věnovaný do kaple Kongregace v Krakově – Łagiewnikach na poděkování za záchranu rodiny během války. Obraz namaloval Adolf Hyła. Tak se splnilo přání, které jednou Ježíš před Faustynou vyslovil: „Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě.“ (Dn 47).

Dnes se reprodukce a kopie obrazu nacházejí v četných kostelech, kaplích a soukromých obydlích po celém světě. Lidi, kteří obraz uctívají, obdarovává Ježíš svými milostmi tak, jak to psala s. Faustyna: „Dnes jsem uviděla Boží slávu, která plyne z tohoto obrazu. Mnoha duším se dostává milostí, i když o nich hlasitě nemluví.“ (Dn 1789).

M. Nazaria Dłubak ZMBM ■

Zápis v deníčku s. Faustyny dne 22. února 1931

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

Od tohoto čísla začínáme cyklus: Na apoštolských cestách. V každém čísle se budeme snažit informovat vás o zajímavých lidech a místech (nejen v ČR, ale také na celém světě) souvisejících s úctou k Božímu milosrdenství. Doufáme, že reportáže, rozhovory a fotografie, které zde najdete, vás povzbudí k ještě větší důvěře v Boha a inspirují k modlitbě za vyprošování Božího milosrdenství pro celý svět. V první části chceme nahlédnout do pramene: krátce projít místy, která byla důležitá v životě sv. Faustyny.

PO STOPÁCH SV. SESTRY FAUSTYNY

Głogowiec, rodný dům sestry Faustyny

Naše cestování začínáme u rodného domu sv. Faustyny, která se narodila 25. srpna roku 1905 v chudé a zbožné rolnické rodině

to domě sv. Faustyna vyrůstala jako třetí z deseti dětí Kowalských.

Świnice Warckie, farnost sv. Faustyny

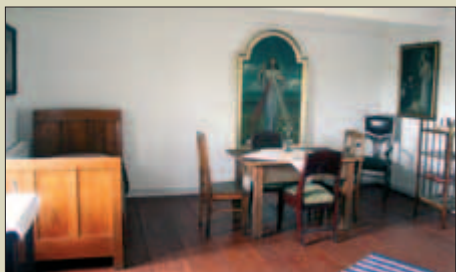
27. 8. 1905 byla sv. Faustyna pokřtěna ve zdejším kostele jako Helena Kowalská.

ně ve vesnici Głogowiec. Głogowiec je malá vesnice v Polsku, která patří k farnosti Świnice Warckie, nacházející se nedaleko od města Lodži (50 km). V tom-

Dnes je to poutní místo, do kterého přijíždějí poutníci z celého světa i přesto, že samotný kostel není skvělou architektonickou stavbou. Význam tohoto místa spočívá ale v tom, že zde pramení poselství Božího milosrdenství, které je úzce spjato s osobou sv. Faustyny a okamžikem, ve kterém byla pokřtěna Helena Kowalská.

Generální dům Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství ve Varšavě

V červenci roku 1924 Helena Kowalská poprvé zaklepala na dveře tohoto domu. Sestra představená jí slíbila, že ji přijme do řádu až po roce, aby si to promyslela. 1. 8. 1925 byla sestra Faustyna přijata do Kongregace Sester Matky Božího milosr-

denství. V tomto domě začíná postulát (první etapa, ve které kandidát poznává řád a řád poznává jeho). Fotografie dole ukazuje dům Kongregace, který byl postaven po II. světové válce, podle vzoru prvního domu, ve kterém byla sestra Faustyna a který byl během války zničen.

Krakov – Lagiewniki, noviciátní dům

Tento klášter je dnes hlavním místem spojeným s úctou k Božímu milosrdenství. V tomto klášteře začala sestra Faustyna 23. ledna roku 1926 svůj noviciát, zde měla mnohá zjevení Pána Ježíše, v říjnu roku 1937 zde obdržela vzkaz od Pána Ježíše ohledně **Svátku milosrdenství** a také doporučení Pána Ježíše k uctívání hodiny jeho smrti, která se nazývá **Hodinou milosrdenství**.

Płock

V tomto klášteře se dne 22. 2. 1931 zjevil sestře Faustyně Pán Ježíš a předal jí instrukce týkající se namalování **obrazu Božího milosrdenství**. Tento obraz se pak stal jedním z nejdůležitějších prvků úcty k Božímu milosrdenství.

Krakov – Lagiewniki, klášter

Na konci naší cesty po stopách sv. sestry Faustyny se vracíme opět do Krakova – Lagiewnik. Tady 5. října 1938 ve 22.45 hod. zemřela. Dnes stojí vedle kláštera nový kostel Božího milosrdenství, který 17. srpna 2002 konsekroval papež Jan Pavel II. Ten také během této slavnosti odevzdal celé lidstvo Božímu milosrdenství.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Vilno

25. 5. 1933 přijela sestra Faustyna do Vilna. 2. 1. 1934 šla poprvé k malíři E. Kazimirovskému, aby mu vysvětlila, jak má vypadat první obraz Božího milosrdenství. Tento obraz byl dokončen v červnu roku 1934. Ve Vilnu také 13.–14. září roku 1935 nadiktoval Pán Ježíš sestře Faustyně **Korunku k Božímu milosrdenství**.

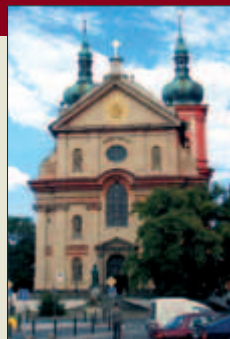

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ VE STARÉ BOLESLAVI A FULNEKU 15. DUBNA 2007

STARÁ BOLESLAV

BAZILIKA SV. VÁCLAVA

- 8.00** Mše svatá s kázáním
o Božím milosrdenství.

KOSTEL PANNY MARIE

- 9.00** Mše svatá s kázáním o Božím milosrdenství.
10.15 Přednáška o Božím milosrdenství.
10.30 Pobožnost před obrazem milosrdného Ježíše
s Korunkou k Božímu milosrdenství. Vede sbor ze Staré Boleslavi.
11.00 Hlavní slavnostní mše svatá. Mši svatou slouží otec arcibiskup
Karel Otčenášek. Po mši svaté akt odevzdání národa Božímu
milosrdenství.
15.00–16.00 Hodina milosrdenství s adorací. Během adorace je možné
přistoupit ke svátosti smíření.
18.00 Večerní mše svatá s kázáním o Božím milosrdenství.

FULNEK

KOSTEL NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

- 10.00–14.00** Vystavení Nejsvětější Svátosti a příležitost
ke svátosti smíření.
14.00 Přednáška o Božím milosrdenství
(P. Adam Rucki).
15.00 Hodina Božího milosrdenství: Korunka
k Božímu milosrdenství, Eucharistie
(Mons. František Václav Lobkowicz,
biskup ostravsko-opavský).

Více informací získáte na adresách:

Otcové pallotini • Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552

Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Kniha obsahuje cenná svědectví o životě sestry Faustyny; její dopisy i myšlenky z duchovního deníku se mohou pro čtenáře stát podnětem k prohloubení vztahu k Ježíši. Publikaci uvítají ti, kdo mají rádi dobře napsané životopisy svatých, kdo se chtějí více dozvědět o této velké polské světici, a také dívky a ženy, které uvažují o duchovním povolání.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

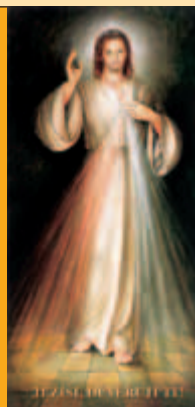
Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilkyl@kna.cz, www.ikarmel.cz

Apoštol Božího milosrdenství vám nabízí obrázek milosrdného Ježíše namalovaný na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. Obrázek má rozměry 140 x 293 mm. Jeho cena není stanovena, váš dobrovolný příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

Pokud si chcete tento obrázek objednat, použijte složenkou, kterou máte v každém čísle Apoštola. Touto složenkou pošlete svůj dobrovolný příspěvek, v kolonce pro příjemce napište:

OBRÁZEK, a potom uveďte počet kusů, např.: **obrázek 1, obrázek 5.**

Obrázek vám zašleme na adresu, kterou uvedete na složence.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

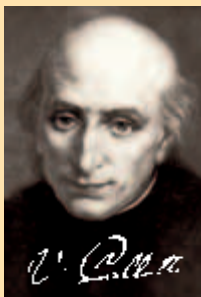
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz.
Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zaslání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho

zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

Dítě, opravdu, toto všechno je utrpení. Ale do nebe nevede jiná než křížová cesta. Sám jsem jí první prošel. Věz, že je to cesta nejkratší a nejjistější. /Deníček 1487/